

Beste,

onderstaand bericht schreef iemand met wie ik al ruim twee jaar een persoonlijk contact had in het kader van pastorale zorg.

Het beëindigen van het melden van 'verlopen' misbruik binnen de katholieke kerk –wellicht verkeerd begrepen- roept –niettemin- gevoelens op van weerstand en nog meer dan dat.

Als je denkt dat ik je misschien iets kan bieden, wil ik dat graag proberen. Het is niet mijn bedoeling een actie te ondernemen maar op de eerste plaats een praatpaal te zijn met luisteroortjes. Je kunt dan nog altijd zelf bepalen of je iets onderneemt.

Ik ben een man; van de ene kant: helaas, van de andere kant: als je toch contact zoekt, heb je die hindernis al genomen. Adressen staan op de site en onder de link "Meer introductie".

Luisteroortjes die niet afwijzen, wel willen opvangen, ontvangen. Ont - moeten wil zeggen dat er niets moet; je hoeft niets. Ont - vangen zij dat je niet (meer) gevangen bent; jij kiest.

Zal ik het dan toch maar zeggen?

Twee jaren lang praten.

Denken dat je nu toch wel alles hebt gezegd wat je dwars zat.

Jouw verdriet, van een moeilijke, weinig liefdevolle jeugd, moeilijke puberteit, weer onbegrip, verlies van een ouder, daarna heel alleen verder dobberen.

'n Huwelijk, ook niet om over naar huis te schrijven.

Toch doorgaan, met een kind in je armen.

Niet denken "wat nu?" maar gewoon doorgaan.

Weer in gesprek en weer denken, nu heb ik toch alles gezegd, totdat je merkt, dit gaat zo niet langer meer.

Zo'n groot geheim meedragen, alsmaar alleen, het is net een lus die om je hals snoert.

Sieren kan je die, maar ook breken.

Sieren? Omdat je denkt, ik kan het wel, ik zal doorgaan.

Net zo lang totdat hij je geheel afsnoert en zegt: Nu is het genoeg.

Jaren lang ook nog gebruikt te zijn, is haast niet te vertellen.

Je verhaal klopt bijna niet meer, omdat je dat maar niet durfde te zeggen, dat vreselijke, dat vernietigende, dat zoveel dood maakte.

Al ben je er uit met al je problemen, dat draag je mee, de bevrijding komt niet zomaar,

Twee jaar, vol vertrouwen praten, over alles, je geloof, je zijn, nu, maar niet dat, a.u.b. dat is te erg. Vernederend en pijnlijk, "nu even niet meer" denk je en toch wil het zo niet verder.

Was al dat vroegere zo onbenullig? Nee, maar nu kom je er niet meer uit, want deze pijn maakt dat alles geen plek meer krijgt.

En dan eindelijk van binnenuit, barst er iets, het moet ook verteld.

Bevrijding geeft het, verwerken is een proces, de wereld is weer ruimer.

Regen is regen, zon is zon, boosheid is boosheid, ga zo maar door, maar weer wat voelen, beleven is nieuw.

Niet – eindelijk – alleen maar dragen, begrip krijgen, geaccepteerd worden.

Gevoel van leven.

Dank aan degene die me heeft bijgestaan, alsmaar luisterde en begrip toonde.

Maar het was moeilijk.